

עפ"א 8434/09/16 - דניאל סרבריאנסקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"א 8434-09-16 סרבריאנסקי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
מערער
נגד
משיבה
דניאל סרבריאנסקי על ידי ב"כ עו"ד נחמן הרשקוביץ'
מדינת ישראל על ידי ב"כ עו"ד ריקי כרמלי

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בראשון לציון (כב' הש' היימן) מיום 26/6/16 שהשית על המערער קנס בסך 3,600 ₪ או חודש מאסר תמורתו והוצאות משפט בסך 20,000 ש"ח, זאת בגין הרשעתו בעבירה של אי שמירה על הסדר והניקיון לפי סעיף 34 לחוק העזר לראשון לציון (שמירת הסדר והניקיון) תשמ"ט-1988.

על פי המפורט בכתב האישום המתוקן, ביום **26.4.13** בשעה 21:48 ברחוב שדרות משה דיין בראשל"צ החנה המערער את רכבו על הטפטפות והצמחייה וגרם להן לנזק.

2. יוער כי הגם שהערעור הוגש הן על הכרעת דינו של בית משפט קמא והן על גזר דינו, במועד הדיון בערעור ביום **25.10.16** - חזר בו המערער מהערעור בכל הנוגע להכרעת הדין, והותיר את הערעור בנוגע לגזר הדין בלבד.

3. מטעונו של ב"כ המערער בערעור עולה בין היתר כי בכל הנוגע להתנהלות התביעה - הרי שחרף קיומה של הכרעת דין ארוכה בעניינו של המערער, ובקשתו של בא כוחו מביהמ"ש **לדחות** את הדיון לעניין הטענות לעונש, ביקשה ב"כ המשיבה להשית על המערער קנס הגבוה פי 3 מזה המנוי בהודעת הקנס, וביהמ"ש קבע שמדובר בבקשת שווא לדחייה - וישקול להשית הוצאות לפי סעיף 79 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

בטיעונים לעונש ביקשה המשיבה להשית סכום מירבי שאפשר להשית על פי חוק, והגישה כביכול "עבר פלילי" של המערער כדי להציג כאילו הוא רצידיוויסט בעבירות על הפרעת סדר ציבורי - למרות שתיק אחד סגור, ותיק שני שתלוי ועומד וקבוע לו מועד בשנת 2021.

בגין תיק אחד מהם הוגש ערעור- והתקבל.

במועד ההקראה הוצע ישירות למערער ע"י בימ"ש קמא הסדר של 500 ₪ וב"כ המשיבה אמרה כי יש מחלוקת באם מדובר בעבירת חניה או עבירה אחרת, וברוח זה התנהל כל התיק.

המשיבה הגישה בתחילה כתב אישום ובו כלול סעיף חוק שלא קיים, כך שהמערער לא יכול היה להודות בו, ורק לאחר מכן שינתה את הסעיף ואת העובדות.

בטיעונים לעונש ובגזר הדין נטען שהוא פגע בטפטפות ובצמחייה, אבל זה לא מה שהיה בכתב האישום. מה גם שלא הייתה אינדיקציה לפגיעה בטפטפות או בצמחייה.

בשל הכנסת מסה של חומר לא קביל לתיק- נאלץ כב' הש' שטיין לפסול עצמו בתיק באופן שגרם להתארכות ההליכים ולקביעת התיק לכב' הש' היימן, שהחל את שמיעת התיק מחדש.

נטענה טענה כי המערער הגיש ערר על החלטת היועמ"ש בבקשה לעיכוב הליכים- למרות שזה לא היה ולא נברא.

היה שיהיו מהותי של שנה בקירוב עד להגשת כתב האישום.

במהלך ניהול ההליך היו דחיות חוזרות ונשנות מטעם המשיבה, ובסך הכל בין 3-4 דחיות ממושכות.

המערער הינו חייל משוחרר המשתכר בקושי, שילם את שהושת עליו, וזאת כדי שהקנס לא יכפיל עצמו. מצבו הכלכלי רעוע, והוא חי מהיד לפה. הוא עובד כנהג משאיות בעבודות מזדמנות, ולכן תשלום הוצאות המשפט שולם ע"י הוריו שעדיין מתאוששים מתאונת דרכים שעברו.

אמו של המערער נטלה הלוואה בסך 20,000 ₪ לשם כך (הוגשה אסמכתא).

למרות שבמעמד הטיעונים לעונש נטען כי המערער עתיד לשרת חודש במילואים ביום 25.7.16, בית המשפט לא המתין עד תום 45 ימים להגשת הערעור, וקבע שהמערער ישלם את הסכום עד ליום 1.8.16, ועל כן נאלץ לדחות את המילואים שלו בעוד חודש.

הוא גילה באינטרנט פרסומים של אנשים לפיהם לקראת החגים החליטה עיריית ראשון לפטור אנשים מעבירות עפ"י חוקי עזר עירוניים, ועל כן פנה למשיבה לברר באילו עבירות מדובר- אולם עד היום לא התקבלה תשובה.

לעניין גובה הקנס - לפי צו העיריות יש ערים בהן הקנס על העבירה נשוא הודעת הקנס הינו 475 ₪ ויש ערים שמדובר ב- 730 ₪. יש בעייתיות בכך מבחינת השוויון בפני החוק ואחידות הענישה שלא על פי פסקת ההגבלה.

מהפסיקה עולה כי ישנם פערים גדולים בסכומי הקנסות למול ערים אחרות.

יש לבטל את ההוצאות שהושתו על המערער הואיל ויש בכך פגיעה מהותית בזכות הגישה לערכאות.

יש להשית הוצאות על המשיבה בגלל התנהלותה, עד כדי גרימה לפסילת שופט, לצד דחייה ועיכובים בהליך למעלה משנה, וזאת מעבר ל- 11 חודשים שלקח למשיבה להגיש ערעור, כשמדובר בעבירות משנת 2013.

בדחייה ראשונה ביקשו 45 ימים בכדי לענות על טענות מקדמיות של ההגנה, ונאמר לו שאם המערער לא יגיע להסדר טיעון - יתבקש קנס בשיעור של פי שלושה, וכך עשו.

זו התנהגות שאינה ראויה, וחותרת תחת ערכי תום לב של הרשות.

לאור האמור, מתבקש בית המשפט לבטל את ההוצאות המשפט שהושתו על המערער, ולהשית הוצאות משפט על המשיבה, וכן להקל בגזר דינו של המערער.

לעומת זאת, טענה ב"כ המשיבה בערעור כי ההליכים נמשכו אך ורק בגלל בקשות שהגיש המערער, כשכל בקשה עבת כרס, אותה צריך לקרוא ועליה צריכה המשיבה להגיב.

לחובת המערער 3 דו"חות ולכן הוא רצידיוויסט. היו לו מספר עניינים עם הרשות, שצריך לבדוק כיצד הסתיימו בהם ההליכים.

לעניין השיהוי בהגשת כתב אישום - המערער קיבל את הדו"ח בתאריך **26.4.13**. ביום **6.6.13** שלחה התביעה הודעה ראשונה בבירור משפט לתשלום, במידה והיה משלם במסגרת ההליך.

למשיבה יש שנה להגיש כתב אישום, לכן אין התיישנות מבחינת החוק.

לעניין האכיפה הבררנית - נטען בפני כב' השו' ארנייה ובפני ב"כ המערער כי זה נוגע לעניין עבירות של אגרת חנייה- בתקופות החגים, בראש השנה בלבד, לא מחייבת העירייה באגרת חנייה, ולא על הפרת סדר או עבירות תעבורה.

הפערים בין הערים השונות אינם רלוונטיים הואיל וחוקי עזר במהותם מותאמים לסדר עדיפויות של כל רשות.

לאור האמור, מתבקש בית המשפט להותיר את גזר הדין על כנו, תוך השארת עניין ההוצאות לשיקול דעתו של בית המשפט.

לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים, מצאתי כי דין הערעור להתקבל.

בגזר דינו התייחס בימ"ש קמא בהרחבה לחשיבותם הרבה של "שטחים ירוקים" בתחומי הרשויות השונות, לצד שטחי בניה למגורים, באופן שיש בו כדי לתרום לאסתטיקה, לאיכות החיים כמו גם איכות הסביבה.

בנסיבות אלה, נתן בימ"ש קמא משקל מכריע לחומרה שבנסיבות ביצוע העבירה ולהתנהגות המערער, אשר בשל רצונו לקצר דרך בהובלת ציוד הגברת קול-החנה רכבו על ערוגת הצמחים נשוא כתב האישום, ובכך- דרס ברגל גסה את הצמחייה האמורה, המהווה רכוש ציבורי, ויצר בה "קרחת".

בנוסף, שיווה בימ"ש קמא משקל רב לעובדה שהמערער ביכר לנהל הליך סרק, בהעדר כל טענת הגנה מהותית (הכ"ד עמ' 61 ש' 1-9).

בימ"ש קמא פרט באריכות את התנהלות ההליך בפני הערכאה הדיונית, וקבע כי לא זו בלבד שלמערער היו טענות פורמליות וטכניות גרידא שלא הגיעו כדי טענות משפטיות של ממש, אלא אף שקל לחומרא בנסיבות אלה אם התנהגות המערער ובא כוחו בערכאה הדיונית מגיעה כדי גרימת עינוי דין לנאשמים אחרים בשל בזוז משווע של זמן שיפוטי יקר (הכ"ד עמ' 60 ש' 23-32; עמ' 61 ש' 18-30).

חומרה יתרה זו שייחס להתנהגות המערער, בנסיבות ביצוע העבירה ובמהלך ההליך המשפטי, היא שהובילה את בימ"ש קמא להשית עליו קנס כאמור, לצד הוצאות משפט בסכום ניכר בהתאם **לסעיף 79 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977**, בציינו במפורש כי מדובר בצעד **חריג** (הכ"ד עמ' 60 ש' 22).

ייאמר מיד, כי קביעות אלה מצדיקות התערבות בגזר דינו של בית משפט קמא.

חרף קביעתו של בימ"ש קמא לפיה **"כתב האישום בעניין שלפניי אינו מן החמורים עלי ספר החוקים"** (הכ"ד עמ' 60 ש' 23) וכי מדובר **"בעבירה קלה על פי חוק עזר מקומי של פגיעה בצומח על ידי חניית כלי רכב!"** (כך במקור- נ.ב. ; עמ' 61 ש' 28-29)- הרי שהחמיר עם המערער באופן החורג מן הסביר, במידה העולה על הנדרש, ומצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור.

מחד- נתן בימ"ש קמא משקל מכריע לשיקולים הנ"ל, ומאידך- לא נתן כל משקל לנסיבות האישיות של המערער, למרות שהובאו ע"י בא כוחו במסגרת הטענות לעונש, ובכלל זה כי בעת ביצוע העבירה היה המערער חייל, וכיום הינו חייל משוחרר העובד בעבודות מזדמנות, שמצבו כלכלי אינו קל, עד כי נאלץ לקח הלוואה על מנת לכלכל את עצמו.

לא זו בלבד שהמערער מתקיים בקושי כלכלי בעצמו, אלא שכפי שנטען ואף תועד במסמכים רפואיים שהוגשו לבימ"ש קמא -הוריו עברו תאונת דרכים בחודש יוני 2016, זמן קצר טרם מתן גזר הדין- באופן שאילץ אותו אף לתמוך בהם.

במעמד הערעור התברר כי בזמן שחלף- לקחה אמו של המערער הלוואה בסך 20,000 ₪ על מנת לשלם את הוצאות המשפט שהושטו עליו.

כמו כן **לא** שקל בימ"ש **כלל** את חלוף הזמן הניכר, למן ביצוע העבירה (26/4/13) ועד למועד גזר הדין (26/6/16), של למעלה **משלוש שנים**, בשים לב להתמשכות ההליכים בעטייה של התנהלותם של שני הצדדים בערכאה הדיונית, ובכלל זה- הגשת כתב אישום בגין סעיף אישום מתוקן רק ביום **14.2.16**).

בכל הנוגע לדו"חות קודמים בעניינו של המערער- לא זו בלבד שלא מדובר "ברציוויסט" מקום בו ריכוז הדו"חות בעניינו מעיד על **שני** תיקים נוספים מלבד התיק דנן, שלמצער אחד מהם תלוי ועומד בערעור בעת הזאת, ועל כן אין בכך כדי לשמש כשיקול להחמרה בעניינו של המערער.

עם זאת יש לציין כי ניכר כי בימ"ש קמא ממילא לא התייחס לכך בגזר דינו, ולא כל שכן- שקל זאת לחומרא בעניינו.

לבסוף, שגה בימ"ש קמא בכך שלא התייחס לפסיקה הנוהגת בעבירות דומות (הגם שמדובר ברשויות מקומיות שונות), לפיה הושתו קנסות בסך של **מאות שקלים בודדים בלבד** במקרים דומים, ובשים לב לכך שבימ"ש קמא אף ציין בגזר דינו כי הקנס בצידה של העבירה בה הורשע הנאשם -הינו **730 ₪** (הכ"ד עמ' 62 ש' 19).

למותר לציין כי ככל שהיה מקום להחמיר עם המערער בגין התמשכות ההליכים בנסיבות אלה, נמצא בימ"ש קמא כשהוא מחמיר עם המערער **פעמיים**- פעם בהוצאות המשפט ובפעם בגובה הקנס.

נוכח האמור, בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, נסיבותיו האישיות של המערער, והפסיקה הנוהגת בעבירות דומות, מצאתי כי יש להקל בעונשו.

לא מצאתי כי יש מקום להטיל הוצאות על המשיבה בנסיבות אלה.

4. לאור האמור, מצאתי כי יש להקל בעונשו כך שהוצאות המשפט בעניינו יופחתו לסך 2,500 ₪ וכן הקנס בעניינו יופחת ויושת ע"ס 1,000 ₪ בלבד.

הפרשים בין הסכומים ששולמו, ואלה שנקבעו בערעור - יושבו למערער לאלתר.

ניתן היום, כ"א חשוון תשע"ז, 22 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.